

HERKADER EN CREATIVITEIT

ZIJN EN ADEMEN

Nadat ik acht dagen lang bijna elke wakkere minuut met Angel had doorgebracht, wist ik dat ik haar maar één ding moest vertellen. Zo laat op de avond, net voordat ze in slaap viel, fluisterde ik het in haar oor. Ze glimlachte – het soort glimlach dat me terug laat glimlachen – en ze zei: 'Als ik vijfenzeventig ben en nadenk over mijn leven en hoe het was om jong te zijn, hoop ik dat ik me dit moment kan herinneren. ’’

Een paar seconden later sloot ze haar ogen en viel in slaap. De kamer was vredig – bijna stil. Het enige wat ik kon horen was het zachte geronk van haar ademhaling. Ik bleef wakker en dacht aan de tijd die we samen hadden doorgebracht en alle keuzes in ons leven die dit moment mogelijk maakten. En op een gegeven moment besepte ik dat het niet uitmaakte wat we hadden gedaan of waar we heen waren gegaan. Evenmin had de toekomst enige betekenis. Het enige dat telde was de sereniteit van het moment. Gewoon bij haar zijn en met haar ademen.

PROBLEEM

Een houthakker had twee zonen. Elke keer dat hij naar het bos ging, nam hij een van hen mee als assistent. Eens maakte de houthakker alles klaar voor het werk, maar vertelde zijn zonen dat ze deze keer alleen moesten gaan. Hij zou thuis blijven om uit te rusten.

De jongens waren blij de last van hun vader op zich te nemen en vertrokken. Maar toen ze weggingen, herinnerde de oudste zich eraan te vragen wie de kar zou repareren als deze kapot ging, zoals zijn vader altijd deed. En de vader zei dat je je geen zorgen moest maken. Als dat gebeurde, moesten ze Trouble bellen, zij zou de wagen repareren.

De jongens gingen naar het bos. Ze kleedden zich uit, lieten de ossen grazen en grepen de bijlen. Ze begonnen te werken en zaagden snel veel hout, beladen en zelfs overbelasten de auto. Ze spanden de ossen in en reden terug.

Midden op de weg, een afdaling naar beneden, werd de overbeladen auto heviger en brak de trekhaak. Wat nu? Hoe nemen ze de auto met het hout? Toen herinnerde de oudste zich het bevel van zijn vader en begon zo hard hij kon te schreeuwen: "Problemen! Problemen! Kom en repareer onze wagen! ' Maar niemand antwoordde. Toen de grote moe werd, begon het kleine broertje Trouble te roepen.

Maar het bos was doof. Het werd donker. De vogels keerden terug naar hun nesten. Een bleke maan verscheen aan de hemel. Toen zei de jongere broer tegen de oudste dat deze Trouble natuurlijk niet zou komen, maar dat ze moesten zorgen voor het repareren van het kapotte ding.

Het was niet gemakkelijk, maar ze hadden hun vader het zien doen. Ze renden, vonden droog kornoelje, kappen het om, hakten het mooi uit, maakten een nieuwe trekhaak en zetten die op de plaats van de kapotte.

Ze namen de auto mee naar huis.

Terwijl ze het hout uitlaadden, vertelden ze hun vader wat er was gebeurd. Hoe de mislukking gebeurde, hoe lang ze de Trouble belden, en het belde niet terug, alsof het in de grond was gezonken. Daarna gingen ze zelf aan de slag en maakten een nieuwe trekhaak, sterker dan de oude.

De vader glimlachte en zei: "Oh, jongens, jullie waren op zoek naar problemen in de wildernis, en het was bij jullie. De problemen zelf hebben jullie geholpen om je auto te repareren. Denk erover na en je zult begrijpen dat het zo is."

HET GEWICHT VAN HET GLAS

Er was eens een psychologieprofessor die op een podium rondliep terwijl hij de principes van stressmanagement onderwees aan een auditorium vol studenten. Terwijl ze een glas water hief, verwachtte iedereen dat ze de typische vraag 'glas halfleeg of glas halfvol' zouden krijgen. In plaats daarvan vroeg de professor met een glimlach op haar gezicht: "Hoe zwaar is dit glas water dat ik vasthoud?"

Studenten riepen antwoorden variërend van acht ons tot een paar pond.

Ze antwoordde: 'Vanuit mijn perspectief doet het absolute gewicht van dit glas er niet toe. Het hangt allemaal af van hoe lang ik het vasthoud. Als ik het een minuut of twee vasthoud, is het redelijk licht. Als ik het een uur achter elkaar vasthoud, kan het gewicht mijn arm een beetje pijn doen. Als ik het een dag achter elkaar vasthoud, zal mijn arm waarschijnlijk verkrampen en volledig verdoofd en verlamd aanvoelen, waardoor ik het glas op de grond moet laten vallen. In beide gevallen verandert het gewicht van het glas niet, maar hoe langer ik het vasthoud, hoe zwaarder het voor mij voelt.'

Terwijl de klas instemmend hun hoofd schudde, vervolgde ze: 'Je stress en zorgen in het leven lijken erg op dit glas water. Denk er een tijdje over na en er gebeurt niets.

Denk er wat langer over na en je begint een beetje pijn te doen. Denk er de hele dag aan en je voelt je volledig verdoofd en verlamd – niet in staat om iets anders te doen totdat je ze laat vallen.'

DE STERKE LEEUW EN DE KLEINE MUIS

Een jager zette een leeuw in het bos in de val, bond hem vast met een touw en stuurde zijn kameraden de stad in om een ketting te kopen om het sterke dier nog strakker vast te binden. De leeuw was vastgebonden aan een eik. Hij brulde vreselijk, de bomen kronkelden in zijn stem, hij rommelde met zijn voeten en groef alles om zich heen, maar hij kon zichzelf niet bevrijden. Er was een gat bij de wortel van de eik. En in het hol zat een muis ineengedoken, geschrokken van het luide gebrul. Toen de leeuw moe werd van het brullen en graven met zijn voeten, ging de muis naar buiten om te kijken waar het harde geluid vandaan kwam. Ze keek rond en toen ze niets anders zag, vroeg ze de leeuw wat er aan de hand was. De koning der dieren zwaaide met zijn staart en zei haar te vertrekken. De muis schrok en ging terug naar zijn hol, maar hij kon niet lang blijven staan en kwam er weer uit, maar de leeuw joeg hem ook deze keer weg. De derde keer kwam de muis uit zijn hol en zei zachtjes tegen de leeuw: 'Zeg me, mijn vriend, wat heb je nodig? Misschien kan ik je helpen.' De leeuw gromde, maar legde toch uit dat de jagers hadden gevangen hem en ging toen op zoek naar een ketting om hem nog strakker te binden en neem hem mee door de steden voor het vermaak van de mensen, die zou zeggen dat de koning der dieren een lach zou kunnen worden

voorraad. Uiteindelijk zei de leeuw tegen de muis dat ze op geen enkele manier, zo klein en zwak, hem zou kunnen helpen. En de muis wenste dat hij haar eerder had verteld waarom hij brulde zo vreselijk en dat ze hem snel zou redden. Toen gooide ze zichzelf op de nek van de leeuw en kruis, kruis, beet in het touw. De leeuw, zodra hij zag dat hij vrij was, rende weg en vroeg zich af: "Hoe kon dit gebeuren? Ik, zo'n grote en sterke leeuw, de koning van alles dieren, een vogelverschrikker voor klein en groot, wat heb ik geleefd om te gebeuren voor mij, zodat ik nu schatplichtig ben aan een niets en geen muis!"

DE nar en de koning

Er was eens een koning die een nar in zijn hof had. De koning was zo dol op hem dat de nar alle vrijheid van meningsuiting genoot. Zelfs de heren en ministers spaarde hij niet. Zo erg dat hij zelfs de koning belachelijk begon te maken, maar niemand durfde tegen hem te klagen. Dit maakte de nar brutaal en trots. Hij gaf om niemand.

Op een dag terwijl de koning het hof hield en bezig was met serieuze staatszaken, lachte de nar de koning uit. Doodse stilte viel op de rechtbank. De koning was zeer beledigd en veroordeelde de nar ter dood. De nar boog zich over zijn knieën en smeekte om genade, maar de koning was boos dat hij zijn verzoek afsloeg.

Eindelijk, toen de nar keer op keer om genade smeekte, zei de koning: "Je moet sterven, maar ik geef je de vrijheid om de soort dood te kiezen die je wilt."

De slimme nar gebruikte meteen zijn parate humor en profiteerde goed van de concessie door te zeggen: 'Majesteit! Ik kies ervoor om van ouderdom te sterven.' De koning was onder de indruk en vergaf de nar met een waarschuwing voor de toekomst.